

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

4 września

№ 78.

Rok 1924.

Treść: 755. Ustawa z dnia 18 lipca 1924 r. o adwokaturze w okręgach sądów apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu oraz górnośląskiej części okręgu sądu apelacyjnego w Katowicach	1193
756. Ustawa z dnia 31 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym	1195
757. Ustawa z dnia 31 lipca 1924 roku o języku urzędowania sądów, urzędów prokuratorskich i notariatu	1206
758. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 1 września 1924 r. o wykonaniu kontroli nad przestrzeganiem przez spółdzielnie kredytowe przepisów rozporządzenia o lichwie pieniężnej	1207
759. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4 sierpnia 1924 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych w sprawie określenia wysokości najwyższych norm podatku od wykonywania prawa polowania	1208
760. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 sierpnia 1924 r. w sprawie podwyższenia taryfy opłat dla urzędników stanu cywilnego na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego	1208
Sprostowania: a) oświadczenia rządowego z dnia 6 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 50 poz. 519)	
b) ustawy z dnia 12 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 635) †.	1208

755.

Do l. 1).

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 18 lipca 1924 r.

o adwokaturze w okręgach sądów apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu oraz górnośląskiej części okręgu sądu apelacyjnego w Katowicach.

Art. 1. Uchyła się moc obowiązująca rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 23 czerwca 1920 r. o adwokaturze w b. dzielnicy pruskiej (Dz. Urz. Ministerstwa b. Dzielnicy Pruskiej № 34 poz. 303) oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 1922 r., zmieniającego niektóre przepisy o adwokaturze w górnośląskiej części województwa śląskiego (Dz. U. R. P. № 109 poz. 1009).

Art. 2. Moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 czerwca 1922 r. o adwokaturze w górnośląskiej części województwa śląskiego (Dz. U. R. P. № 46 poz. 402) rozciąga się na obszar okręgów sądów apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu, a równocześnie zmienia się postanowienia tego rozporządzenia jak następuje:

I.

W art. 1 tego rozporządzenia wprowadza się następujące zmiany:

§ 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„W okręgach sądów apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu oraz górnośląskiej części okręgu sądu apelacyjnego w Katowicach może być dopuszczony do wykonywania adwokatury obywatel Rzeczypospolitej Polskiej, który:

1) w myśl przepisów, obowiązujących na wymienionym obszarze, uzyskał uzdolnienie do piastowania urzędu sędziowskiego, a po uzyskaniu tegoż conajmniej przez dwa lata był czynny na tym obszarze jako asesor, sędzia, prokurator (podprokurator) lub członek sądu administracyjnego, lub też, który przed wejściem w życie niniejszej ustawy wykonywał zawód adwokacki na obszarze, na którym obowiązywała niemiecka ordynacja adwokacka z dnia 1 lipca 1878 r. — 22 maja 1910 r.;

2) w myśl przepisów, obowiązujących w okręgach innych sądów apelacyjnych, nabył uprawnienie do wykonywania zawodu adwokackiego, lub przez dwa lata piastował urząd sędziowski;

3) po uzyskaniu uzdolnienia do piastowania urzędu asesora Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej conajmniej przez dwa lata pracował w tym urzędzie”.

Do l. 2).

Ustęp 2 § 3 otrzymuje brzmienie następujące: „Przed rozstrzygnięciem należy zasięgnąć opinii wydziału właściwej Izby Adwokackiej”.

Do l. 3).

Ustęp 1 i 2 § 4 otrzymuje brzmienie następujące:
„Kto posiada uzdolnienie do sprawowania zawodu adwokackiego w myśl § 1 liczba 1), musi być na swój wniosek dopuszczony do wykonywania adwokatury.

Prawnicy, wymienieni w § 1 pod l. 2) i 3), będą dopuszczeni do wykonywania zawodu adwokackiego, jeśli wykażą, że conajmniej przez jeden rok byli czynni na obszarze, na którym obowiązuje niniejsza ustawa, jako sędziowie, prokuratorzy (podprokuratorzy), urzędnicy conceptowi Prokuratury Generalnej lub członkowie sądów administracyjnych”.

Do l. 4).

§ 5 l. 7) otrzymuje brzmienie następujące:
„Jeśli wnioskodawca, należący do prawników, wymienionych w § 1 pod l. 1. 2) i 3), nie odbył służby państwowej, wymienionej w ustępie 2 § 4”.

Do l. 5).

§ 6 l. 3) i l. 4) otrzymuje brzmienie następujące:
3) jeżeli przeciwko wnioskodawcy, który przedtem był adwokatem, w ciągu ostatnich dwóch lat orzeczono w postępowaniu dyscyplinarnym karę nagany lub grzywny powyżej stu pięćdziesięciu złotych;
4) jeżeli przeciw wnioskodawcy, który przedtem piastował urząd sędziego albo prokuratora (podprokuratora), lub który był urzędnikiem Prokuratury Generalnej, lub członkiem sądu administracyjnego, orzeczono w postępowaniu dyscyplinarnym karę conajmniej nagany”.

Do l. 6).

§ 7 otrzymuje brzmienie następujące:
„Jeżeli przeciwko wnioskodawcy, uprawniemu w myśl § 4, wniesiono oskarżenie publiczne o przestępstwo, które może pociągnąć za sobą utratę zdolności do piastowania urzędów publicznych, lub jeżeli przeciwko niemu toczą się dochodzenia dyscyplinarne, należy odłożyć załatwienie wniosku o dopuszczenie aż do ukończenia dochodzeń sądowych lub dyscyplinarnych”.

Do l. 7).

§ 8 otrzymuje brzmienie następujące:
„Dopuszczenie do wykonywania zawodu adwokackiego uprawnia do wykonywania tego zawodu we wszystkich sądach, położonych na obszarze, na którym obowiązuje niniejsza ustawa i przed Sądem Najwyższym”.

Do l. 12).

Ustęp 2 § 18 otrzymuje brzmienie następujące:
„Adwokat może zmienić miejsce zamieszkania i to w okręgu tej samej Izby Adwokackiej po uprzednim trzymiesięcznym zawiadomieniu Izby, w razie zaś przeniesienia się do okręgu innej Izby — po uprzednim trzymiesięcznym zawiadomieniu obu Izb”.

Do l. 14).

Ustęp 1 § 20 otrzymuje brzmienie następujące:
„Przy każdym sądzie apelacyjnym prowadzi się listę adwokatów, mających miejsce zamieszkania

w jego okręgu; w liście tej należy wymienić ich miejsce zamieszkania. Odpis listy i wszelkie w niej zmiany podaje sąd apelacyjny do wiadomości Ministrowi Sprawiedliwości, Sądowi Najwyższemu, wszystkim sądom swego okręgu oraz innym sądom apelacyjnym na obszarze, na którym obowiązuje niniejsza ustawa”.

Do l. 18).

Ustęp 2 § 25 otrzymuje brzmienie następujące:
„O ile zastępcą adwokata nie ma być adwokat, ustanowienie zastępcy może zarządzić tylko prezes sądu apelacyjnego”.

Do l. 24).

Ustęp 1 § 41 otrzymuje brzmienie następujące:
„Adwokaci, zamieszkali w okręgu sądu apelacyjnego, tworzą Izbę Adwokacką. W okręgu sądu apelacyjnego w Katowicach tworzą Izbę Adwokacką adwokaci górnośląskiej części tegoż okręgu”.

Do l. 30).

Zdanie pierwsze ustępu 2 § 58 otrzymuje brzmienie następujące:

„Celem zniewolenia członków do poddania się zarządzeniom, można nakładać grzywny do wysokości łącznej sumy trzystu złotych”.

Do l. 32).

§ 63 l. 3) otrzymuje brzmienie następujące:
„3 grzywna do trzech tysięcy złotych”.

Do l. 33).

§ 66 otrzymuje brzmienie następujące:
„O ile z przepisów niżej podanych nie wynika nic innego, stosuje się w postępowaniu dyscyplinarnym odpowiednie przepisy ustawy o postępowaniu karnem w sprawach, podlegających właściwości sądów okręgowych, oraz przepisy §§ 156 nr. II, 177, 188, 189, 191 do 200 niemieckiej ustawy o ustroju sądownictwa, zaś przepisy §§ 187 i 190 tej ustawy przy odpowiednim uwzględnieniu przepisów o języku urzędowym w sądownictwie i notariacie, obowiązujących na obszarze, na który rozciąga się moc obowiązująca niniejszej ustawy”.

Do l. 33).

W § 90 wprowadza się następujące zmiany:
a) ustęp czwarty otrzymuje brzmienie następujące:

„Senat dyscyplinarny składa się z przewodniczącego i jego zastępcy oraz dwóch członków i dwóch ich zastępców, wybieranych corocznie przez ogólne zgromadzenie sędziów Sądu Najwyższego z pośród sędziów tegoż sądu, oraz dwóch członków i dwóch ich zastępców z każdej z Izb Adwokackich, wybieranych corocznie na waleńm zgromadzeniu tychże Izb z pośród ich członków”.

b) ustęp 5 otrzymuje brzmienie następujące:
„Senat dyscyplinarny dla adwokatów orzeka w gronie, składającym się z przewodniczącego lub jego zastępcy, z dwóch sędziów Sądu Najwyższego i z dwóch członków tej Izby Adwokackiej, do której należy adwokat, którego sprawa jest przedmiotem odwołania”.

II.

Jako § 98 umieszcza się w ordynacji adwokackiej art. 7 wymienionego rozporządzenia z dnia 16 czerwca 1922 r. w następującym brzmieniu:

„Wydziały Izby Adwokackich winny posługiwać się pieczęcią № 3 dla władz i urzędów państwowych, przepisana w art. 1 l. 2) ustawy z dnia 1-go sierpnia 1919 r. o godłach i barwach Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. № 69 poz. 416).

Pieczęć winna być na wstędze dookoła orla zaopatrzona w napis: „Wydział Izby Adwokackiej w”.

III.

Artykuły 2, 4 i 6 wymienionego rozporządzenia z dnia 16 czerwca 1922 r. uchyla się.

IV.

Jako przepisy przechodnie umieszcza się w ordynacji adwokackiej artykuły 3, 5, 8, 9, wymienionego rozporządzenia z 16 czerwca 1922 r., przyczem

a) art. 3 w brzmieniu niezmienionem oznacza się jako § 99 ordynacji adwokackiej;

b) art. 5 oznacza się jako § 100 ordynacji adwokackiej i nadaje mu się brzmienie następujące:

„W górnośląskiej części okręgu sądu apelacyjnego w Katowicach Minister Sprawiedliwości może w czasie do dnia 31 grudnia 1925 r. odmówić dopuszczenia do wykonywania zawodu adwokackiego tym osobom, które w dniu ogłoszenia niniejszej ustawy także są lub po tym dniu przestały być sędziami (podprokuratorami), albo urzędnikami zarządu wymiaru sprawiedliwości lub Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

Przepis powyższy nie stosuje się do prawników, oznaczonych w ustępie 2 § 4, o ile oni objęli stanowisko służbowe tylko celem dopełnienia wymogu, przewidzianego w ustępie 2 § 4”;

c) art. 8 w brzmieniu niezmienionem oznacza się jako § 101 ordynacji adwokackiej;

d) art. 9 oznacza się jako § 102 ordynacji adwokackiej i otrzymuje brzmienie następujące:

„Adwokaci w górnośląskiej części okręgu sądu apelacyjnego w Katowicach, nie władający językiem polskim, mogą na zgromadzeniach Izby Adwokackiej i jej wydziału oraz w pismach do tychże posługiwać się do dnia 15 lipca 1926 r. językiem niemieckim”.

Art. 3. Niemiecką ordynację adwokacką z dnia 1 lipca 1878 r. — 22 maja 1910 r. (Dz. Ust. Rzeszy Niemieckiej z roku 1878 str. 177, z roku 1910 str. 772) zmienia się jak następuje:

1) § 2 uchyla się,

2) § 43, l. 3) otrzymuje brzmienie następujące:

„3. na przeciąg 5 lat ci, którzy orzeczeniem sądu dyscyplinarnego zostali ukarani naganą lub grzywną ponad sto pięćdziesiąt złotych; okres pięcioletni liczy się od prawomocności orzeczenia”;

3) zdanie trzecie ustępu 1 § 59 otrzymuje brzmienie następujące:

„Dla nadzoru i zażaleń są miarodajne przepisy, normujące na obszarze, na którym obowiązuje niniejsza ustawa, nadzór i zażalenia w przedmiocie toku czynności sądów”;

4) § 92 otrzymuje brzmienie następujące:

„Czynności prokuratury sprawować będzie prokurator przy sądzie apelacyjnym, a w instancji odwoławczej — prokurator przy Sądzie Najwyższym”;

5) jako § 103 ordynacji adwokackiej zamieszcza się następujący przepis przechodni:

„§ 103. Prawników, oznaczonych w § 1 pod l. 1), może Minister Sprawiedliwości w czasie do końca roku 1925 dopuścić do wykonywania adwokatury po uzyskaniu uzdolnienia do piastowania urzędu sędziowskiego, lecz przed spełnieniem dalszych wymogów, przewidzianych w § 1 pod l. 1), skoro ukończą dwudziesty siódmy rok życia, a poprzednio przez dwa lata służyli w wojsku polskim lub byli czynni w cywilnych władzach polskich.”;

6) wszędzie tam, gdzie ordynacja adwokacka używa słów: „krajowy zarząd wymiaru sprawiedliwości”, słowa te zastępuje się słowami: „Ministra Sprawiedliwości”.

Art. 4. Do osób, które przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zostały mianowane asesarami lub sędziami jedynie w celu uzyskania dopuszczenia do adwokatury, stosują się do czasu trwania tej służby dotychczasowe postanowienia.

Art. 5. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 6. Ustawa obowiązuje na obszarze okręgów sądów apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu, oraz w górnośląskiej części sądu apelacyjnego w Katowicach i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Art. 7. Upoważnia się Ministra Sprawiedliwości do ogłoszenia tekstu ordynacji adwokackiej w brzmieniu, wynikającym z niniejszej ustawy, bez zmiany dotychczasowych liczb paragrafów.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*

Kierownik Ministerstwa Sprawiedliwości: *Siennicki*

756.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 31 lipca 1924 r.

o monopolu spirytusowym.

CZĘŚĆ PIERWSZA.

Postanowienia ogólne.

Art. 1. 1) Zakup i sprzedaż spirytusu dla zużycia w granicach Państwa, 2) wyrób i sprzedaż czystych wódek oraz 3) wyrób spirytusu z surowców, nie wymienionych w niniejszej ustawie, jest wyłącznym przywilejem (monopolem) Skarbu Państwa, poza wyjątkami, przewidzianymi w niniejszej ustawie.

Do wyrobu i oczyszczania spirytusu, do wyrobu drożdży, octu, wódek gatunkowych i likierów, oraz